

оскільки саме екологія визначає і визначатиме у найближчому майбутньому норми і стиль життя суспільства.

Таким чином, у теоретичному аспекті екологізацію публічного управління можна розглядати як концепцію екологічно прийняттого розвитку, яка забезпечує гармонійне поєднання здійснення органами державної влади та органами місцевого самоврядування керівних впливів відповідно до визначених екологічних принципів на сфери та відносини цивілізованого середовища життєдіяльності людини та збереження якості навколишнього середовища, як для нинішнього, так і для майбутніх поколінь.

Отже, екологізація публічного управління це організація, планування, регулювання, контроль та аналіз. Основними напрямками екологізації публічного управління мають бути впровадження принципів забезпечення екологічної безпеки; охорони навколишнього природного середовища; раціонального природокористування; сталого розвитку.

Список використаної літератури

1. Белошапка Т. Публічно-управлінський аналіз екологічних аспектів розвитку територій: світовий та вітчизняний виміри. *Актуальні проблеми державного управління*. 2021. Вип. 3 (84). С. 218–222.
2. Витвицький Я. С., Кринична А. Є. Механізм державного управління в екологічній сфері на регіональному рівні та напрями його вдосконалення. *Актуальні проблеми державного управління*. 2012. № 2 (42). С. 178–186.
3. Гетьман А. П. Організаційно-правовий механізм охорони навколишнього природного середовища. *Проблеми законності*. 2014. Вип. 125. С. 119–128. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pz_2014_125_17 (дата звернення: 28.09.2020).
4. Козаченко Т. Сучасна парадигма екологізації публічного управління. *Ефективність державного управління*. 2018. Ч. 1. Вип. 1 (54). С. 107–116.
5. Конституція України: редакція від 1 січня 2020 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 25.11.2021).

Єлизавета БОНДАРЕЦЬ

аспірантка кафедри історії

та політичної теорії

НТУ «Дніпровська політехніка»

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПІДХІД В УПРАВЛІННІ СПОРТОМ

Спортивне та молодіжне законодавство України, а також національні стратегії щодо молоді та спорту базуються на документах та цінностях ЄС. Спорт в ЄС є невід'ємною частиною життя мільйонів європейців. Трансформації, що сталися в управлінні спортом, докорінно змінили його значення в суспільстві: з простої форми дозвілля та зміцнення здоров'я він перетворився на складний, багатомільярдний, добре керований процес. Поєднання соціально-культурної та економічної складових робить спорт важливим інструментом просування інтересів. Історичне лідерство у розвитку спорту дає Європейському Союзу вагомий підстави задавати тон у формуванні системи правил його управління, а також у багатьох інших областях.

Провідну роль ЄС у формуванні регулятивної основи спорту забезпечує розмір спортивного ринку в Європі. Розроблена інститутами ЄС модель спорту відіграє важливу роль у поглибленні регіональних інтеграційних процесів, просуванні європейської моделі за межі регіону та у перетворенні його на драйвер становлення глобальної системи управління спортом. Спорт є важливим у європейському суспільстві та відіграє помітну роль в економіці Європи. Багато правил, політики та програм ЄС впливають на спорт. Спорт є предметом різних аспектів інших сфер компетенції ЄС, таких як конкуренція, внутрішній ринок, зайнятість, правосуддя, внутрішні справи, регіональна політика, охорона здоров'я та захист споживачів, освіта та

молодь, навколишнє середовище та зовнішні зв'язки. Крім того, проєкти, пов'язані зі спортом, підтримуються програмами та фондами ЄС у таких сферах: освіта та навчання молоді, здоров'я, соціальна інтеграція та регіональна політика. Європейська Комісія повністю поважає автономію спортивних організацій і роль держав-членів у справах спорту. Європейський Союз має дуже обмежений безпосередній вплив на спорт.

Європейська Комісія складається з Генерального директорату і ряду відомств. У рамки Генерального директорату з освіти та культури, включено спорт. Директорат з освіти та культури несе відповідальність за такими основними напрямками: співробітництво в рамках Комісії і з іншими установами по питаннях спорту, пов'язаних з співпрацею з національними та міжнародними спортивними установами, організаціями та федераціями, двосторонні зустрічі зі спортивними установами, організаціями та міжнародними спортивними федераціями [1].

23 – 24 червня відбудеться саміті ЄС, де розглядатимуть питання про надання Україні статусу кандидата на вступ до Європейського Союзу. Україна виборола право бути частиною європейської родини. Статус кандидата надасть українському спорту низку переваг. Зокрема, зможемо посилити співпрацю з країнами ЄС, розглянути автономію спортивних федерацій як необхідний елемент у становленні європейської моделі спорту, прийняти комплексний підхід до координації політики боротьби з допінгом, спортивною корупцією, договірними матчами, насильство на спортивних змаганнях та інші негативні явища у спорті. Основні для Міністерства молоді та спорту України документи – Національна молодіжна стратегія до 2030 року і Стратегія розвитку фізичної культури і спорту на період до 2028 року – побудовані відповідно до європейських стратегій. Мінмолодьспорту вже впроваджує європейські практики в управлінні сферою молодіжної політики, фізичної культури та спорту і готове до нового кроку.

Отже, для європейської спільноти міжнародний спортивний рух є важливим напрямом, вони опікуються питанням нормотворчості в цій галузі та забезпеченням виконання нормативних актів. В багатьох країнах світу розвинуте спортивне право, яке є серйозною та самодостатньою галуззю права. Проте в Україні воно тільки починає розвиватись. Ця сфера потребує вдосконалення. Воно має бути самостійною галуззю права, в межах якої об'єднуються такі правові інститути, як спортивне суддівство, спортивний арбітраж, спортивна відповідальність тощо. Європейський вибір України має посприяти удосконаленню системи управління у сфері спорту, що суттєво посприяє розвитку цієї сфери.

1. EU sports policy: Going faster, aiming higher, reaching further. URL: [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI\(2019\)640168](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI(2019)640168)

Зоряна ГБУР

д.держ.упр, проф., професор

кафедри управління охороною здоров'я

та публічного адміністрування Національного університету

охорони здоров'я України імені П. Л. Шупика

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В УКРАЇНІ ТА ПОЛЬЩІ

Польща та Україна, як за територіальною ознакою, так і за чисельністю населення, є двома найбільшими державами Центральної та Східної Європи. Після розпаду СРСР ці країни почали власний шлях державно-суспільних перетворень. Вони здійснили важливі реформи і зіткнулися зі значними викликами та перешкодами на своєму шляху. Наприкінці ХХ століття відбулося кілька визначних подій, які створили передумови для культурного відродження української громади на території Польщі. Насамперед, це відновлення державної незалежності України, демократизація структурних елементів її політичної системи, євроінтеграційний вибір українського народу. Сьогодні обидві ці країни взаємно зацікавлені у розвитку всебічної співпраці через декілька факторів: пряме сусідство, спільна (але складна) історія, привабливість